

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความยากจนเป็นปัญหาสำคัญ และเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ทั้งในประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม และประเทศที่ด้อยพัฒนา รายงานการพัฒนาโลก ปี พ.ศ. 2543/2544 ระบุว่า ความยากจนเป็นปัญหาที่มีขนาดมหึมา คาดจะเห็นได้จากจำนวนประชากรโลก 6 พันล้านคน ประมาณ 2.8 พันล้านคน ดำรงชีวิตอยู่ด้วยเงินน้อยกว่า 2 เหรียญสหรัฐต่อวัน และ 1.2 พันล้านคน หรือ 1 ใน 5 ดำรงชีวิตอยู่ด้วยเงินเพียง 1 เหรียญสหรัฐต่อวัน โดยร้อยละ 44 อาศัยอยู่ในเอเชียใต้ เด็กทารก 6 คน ในทุก ๆ 100 คน เสียชีวิตก่อนอายุครบ 1 ปี และจำนวน 8 คน เสียชีวิตก่อนอายุครบ 5 ปี เด็กชาย 9 คน ในทุก ๆ 100 คน และเด็กหญิง 14 คน ในทุก ๆ 100 คน ไม่มีโอกาสเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา เมื่ออายุถึงเกณฑ์ที่ต้องเข้าเรียน ในประเทศยากจนเด็กขาดสารอาหารสูงถึงร้อยละ 50 (World Bank, 2001 : 3)

รายงานฉบับเดียวกัน ระบุว่า การกระจายรายได้ระดับโลกก็มีความเหลื่อมล้ำอย่างมาก มหาศาลเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากรายได้เฉลี่ยของประเทศร่ำรวย 20 ประเทศ สูงกว่ารายได้เฉลี่ยในประเทศที่ยากจนที่สุดถึง 37 เท่า ซึ่งเป็นช่องว่างที่สูงถึงเท่าตัวในช่วงเวลา 40 ปีที่ผ่านมา ปรากฏการณ์เหล่านี้สวนทางกับขีดความสามารถของเทคโนโลยีในศตวรรษนี้ ซึ่งสูงยิ่งกว่าในยุคใด ๆ ในประวัติศาสตร์ ในอนาคตอีก 25 ปีข้างหน้า โลกจะมีประชากรเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 2 พันล้านคน โดยเกือบทั้งหมด (ประมาณร้อยละ 97) จะอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งจะสร้างแรงกดดันให้กับประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายในการแก้ไขปัญหาคความยากจน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีพื้นที่ทั้งสิ้น 236,800 ตารางกิโลเมตร มีประชากรทั้งสิ้น 6,068,117 ล้านคน มีระบบพรรคการเมืองเดียว คือ พรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีการบริหารประเทศแบบประชาธิปไตยรวมศูนย์ นับจากปี พ.ศ. 2518 จนถึงปัจจุบัน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นประเทศที่ไม่มีเส้นทางออกสู่ทะเล ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขาและป่าไม้ ประชากรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 80 อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ อาชีพของประชากรส่วนใหญ่ทำการเกษตร ปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ ซึ่งการเพาะปลูกส่วนใหญ่จะอาศัยน้ำฝนตามฤดูกาล พืชผลที่ผลิตได้มีคุณภาพไม่ดี และมีการตัดไม้เป็นสินค้าส่งออกขายเป็นรายได้ (The World Bank Vientiane Office, 2004 : 2)

จากรายงานของธนาคารโลก (The World Bank Vientiane Office, 2004) ได้กล่าวว่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศด้อยพัฒนา และมีปัญหาความยากจนแผ่กระจายไปทั่วทั้งประเทศ ระดับการศึกษา และสุขภาพของประชาชนอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน เด็กที่อยู่ในครรภ์และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี จะมีอัตราการตายสูง ประชากรร้อยละ 50 มีปัญหาทางสุขภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องน้ำดื่มที่ไม่สะอาด มีเด็กจำนวนมากโดยเฉพาะเด็กผู้หญิง และชนเผ่าในเขตห่างไกลไม่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรียังมีข้อจำกัดในการเรียนมาก ระดับการศึกษาของประชากรที่ต่ำ จึงไม่เพียงพอต่อการเติบโตของเศรษฐกิจและความต้องการของสังคม นอกจากนี้ในรายงานฉบับเดียวกัน ยังกล่าวถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ทำให้สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่ยากจน คือ เกิดจากความขัดแย้งในประเทศและภายนอกประเทศ มีระเบิดที่เกิดจากสงครามในอดีตที่ยังไม่ระเบิดฝังอยู่ใต้ดิน ประชาชนต้องประสบกับโรคภัย ความเจ็บป่วย และภัยธรรมชาติแห่งหนึ่งเป็นระยะเวลาชานาน

ด้านประชากร สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประชากรที่เป็นชนเผ่าอยู่เป็นจำนวนมากถึง 49 ชนเผ่า (State Statistical Centre) การจัดกลุ่มชนเผ่าจัดตามหมวดของภาษา ซึ่งมีทั้งหมด 4 หมวด ได้แก่ (Lao National Front for Construction, 2005)

หมวดภาษาลาว-ไต มี 8 เผ่า ได้แก่ เผ่าแซก เผ่าญวน เผ่าไต เผ่าไทเหนือ เผ่าผู้ไท เผ่าขี้เผ่าลาว และเผ่าลื้อ

หมวดภาษามอน-เขมร มี 32 เผ่า คือ เผ่ากือมู เผ่ากะตาง เผ่ากะตู เผ่าเกรียง เผ่ากริ เผ่าเขมร เผ่าจวน เผ่าเจง เผ่าสามดาว เผ่าสะตาง เผ่าส่วย เผ่าชิงมูน เผ่ายะเหิน เผ่าตะโอย เผ่าเดรียง เผ่าตรี เผ่าตุม เผ่าแท่น เผ่าบิด เผ่าเบรา เผ่าปะโก๊ะ เผ่าโปร เผ่าพ่อง เผ่ามะกอง เผ่ามอย เผ่าเขรุ เผ่าเขะ เผ่าละเมด เผ่าละวี เผ่าโอย เผ่ากะตู และเผ่าฮาลัก

หมวดภาษาจีน-ทิเบต มี 7 เผ่า คือ เผ่าสิงสิริ เผ่าสีลา เผ่าลาหู่ เผ่าโลโล เผ่าฮ้อ เผ่าอาซ่า และเผ่าฮาซี

หมวดภาษาม้ง-อิวเมียน มี 2 เผ่า คือ เผ่าม้ง และเผ่าอิวเมียน

ชนเผ่าส่วนใหญ่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตป่าเขา มีสภาพยากจน ขาดการศึกษา ดื่มน้ำที่ไม่สะอาด มีข้าวบริโภคไม่เพียงพอตลอดปี เด็กชนเผ่าส่วนใหญ่ขาดสารอาหาร โดยเฉพาะโปรตีน ไอโอดีน และวิตามิน และเนื่องจากมีถิ่นฐานอยู่ในเขตป่าเขาซึ่งมีเชื้อไข้มาเลเรียชุกชุม ทำให้ต้องป่วยเป็นไข้มาเลเรียตลอดทั้งปี นอกจากนี้ยังไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารจากภายนอก ทำให้ขาดการรับรู้วิทยาการใหม่ ๆ การดำเนินชีวิตจึงยังคงเป็นแบบดั้งเดิมที่นับถือผี และไม่ค่อยชอบรับการเปลี่ยนแปลง

ในการพัฒนาประเทศไม่ว่าในสังคมใดก็ตาม เป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาอยู่ที่การทำให้คนในสังคมมีชีวิตที่ดีและอยู่ดีมีสุข นั่นคือ คนในสังคมควรมีคุณภาพชีวิตที่คั่นั่นเอง นโยบายการพัฒนาประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เริ่มมีขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2519 โดยเน้นเรื่องการจัดตั้งสหกรณ์การเกษตร เพื่อสร้างเศรษฐกิจรัฐแบบรวมหมู่ (หมายถึง การจัดรวมธุรกิจของภาคเอกชนให้อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐ) และการสร้างสาธารณูปโภคขั้นมูลฐาน ได้แก่ การสร้างถนน การชลประทาน และการไฟฟ้า เป็นต้น รวมถึงการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพด้านการศึกษา

ในช่วงปี พ.ศ. 2529-2535 รัฐบาลจะเน้นเรื่องการพัฒนาการเกษตร การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ โดยมีการแบ่งเขตเศรษฐกิจและวางแผนพัฒนาชนบทรอบด้าน โดยเริ่มขยายการคมนาคมในประเทศ การไปรษณีย์ เปิดเครือข่ายการค้า ยกระดับคุณภาพการศึกษาและการสาธารณสุข ปี 2529 เปิดให้มีการลงทุนจากต่างประเทศและภายในประเทศมากขึ้น ให้สิทธิประชาชนถือครองทรัพย์สินมากขึ้น ปี 2533 รัฐบาลเริ่มติดต่อกับประเทศอื่นในระดับภูมิภาคและในระดับสากล

ในช่วงปี พ.ศ. 2536-2540 เน้นเรื่องเกี่ยวกับเสถียรภาพของประเทศ มีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น ปี 2537 เริ่มมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อลดความยากจนของประชากร และในปี 2540 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวก็ได้เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการในกลุ่ม ASEAN เปิดการค้าเสรีและเข้ามีส่วนร่วมกับการค้าโลก รวมทั้งเข้าร่วมการต่อต้านการค้ำมนุษย์และต่อต้านยาเสพติด เป็นเจ้าภาพและเป็นองค์กรกลางของ Mekong River

ในช่วงปี พ.ศ. 2541-2545 รัฐบาลมุ่งส่งเสริมการรู้หนังสือของประชาชน สร้างเศรษฐกิจให้ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2543 รัฐบาลได้ทำการสำรวจความยากจนในประเทศ และได้วางมาตรฐานความยากจนไว้สองระดับ คือ มาตรฐานหมู่บ้านยากจนและมาตรฐานครอบครัวยากจน

มาตรฐานหมู่บ้านยากจน ได้แก่ ขาดเงื่อนไขด้านสาธารณสุข ขาดเงื่อนไขด้านการศึกษา ขาดเงื่อนไขด้านน้ำสะอาด และขาดเงื่อนไขด้านการคมนาคม

มาตรฐานครอบครัวยากจน คือ ครอบครัวที่ขาดปัจจัยสี่ขั้นพื้นฐาน ได้แก่ อาหาร (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ข้าว) ขาดเครื่องนุ่งห่ม ขาดที่อยู่อาศัยถาวร (บ้านที่ทำจากไม้ไผ่ ส่วนหลังคามุงหญ้าถือว่าเป็นบ้านที่ไม่ถาวร) ขาดเงื่อนไขด้านการรักษาพยาบาล และขาดเงื่อนไขด้านการศึกษา (ไฟโซ สี่ห้าจักร และคณะ. 2543 : 91-107)

ปี พ.ศ. 2547 มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นในประเทศ เช่น เศรษฐกิจมีการขยายตัวสูงขึ้น ซึ่งวัดจากค่าเฉลี่ยมวลรวมผลิตภัณฑ์ภายในประเทศต่อคนอยู่ที่ 402 ดอลลาร์สหรัฐ สูงกว่าตัวเลขที่มีการประเมินล่วงหน้าว่า ค่าเฉลี่ยมวลรวมผลิตภัณฑ์ภายในประเทศต่อคนอยู่ที่ 383

คอลลาร์สหรัฐ ในเมืองหลวงหรือตัวเมืองใหญ่ ๆ มีการพัฒนาสู่ความทันสมัยมากขึ้น มีการก่อสร้างปรับปรุงอาคารสำนักงาน ถนนคอนกรีต มีการขยายการคมนาคม และการไฟฟ้าในเกือบทุกเมือง มีการส่งเสริมพุทธศาสนา รวมทั้งห้ามเผยแพร่ศาสนาอื่น ตลอดจนพยายามปรับเปลี่ยนความเชื่อของชาวบ้านที่นับถือผี ซึ่งมีวิถีปฏิบัติที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ เช่น การบูชา เช่น ไห้ว เพื่อรักษาอาการเจ็บป่วย มาเป็นวิธีการรักษาแบบสมัยใหม่

อย่างไรก็ตาม ความเจริญก้าวหน้ายังคงกระจุกตัวอยู่ในเมืองเท่านั้น หมู่บ้านในชนบทมากกว่าครึ่งยังคงยากจน ดังจะเห็นได้จากผลสำรวจสภาพความยากจนทั่วประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2548 โดยแผนกแผนการการร่วมมือ กระทรวงการคลัง พบว่า หมู่บ้านทั่วประเทศมีจำนวน 10,868 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้านยากจนถึง 5,777 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 53.2 ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1
จำนวนหมู่บ้านยากจนในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ภาค	จำนวนหมู่บ้าน	หมู่บ้านยากจน	ร้อยละ
1. ภาคเหนือ (8 แขวง)	4,911	3,488	71.02
2. ภาคกลาง (6 แขวง)	3,834	1,507	39.30
3. ภาคใต้ (4 แขวง)	2,123	782	36.83
รวมทุกภาค	10,868	5,777	53.15

ที่มา : แผนกแผนการการร่วมมือ กระทรวงการคลัง, 2548

สำหรับสภาพปัญหาความยากจนในภาคใต้ของประเทศ พบว่า แขวงในภาคใต้ ซึ่งได้แก่ แขวงสาละวัน แขวงจำปาสัก แขวงอัตตะปือ และแขวงเซกอง ซึ่งมีจำนวนหมู่บ้านทั้งสิ้น 2,123 หมู่บ้าน มีหมู่บ้านที่จัดว่ายากจนอยู่ถึง 782 หมู่บ้าน โดยคิดเป็นร้อยละ 36.8 ดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2

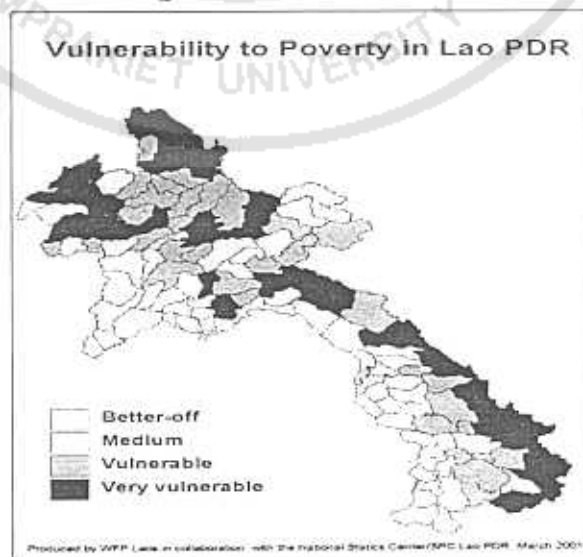
จำนวนหมู่บ้านยากจนในภาคใต้ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

แขวงในภาคใต้	จำนวนหมู่บ้าน	หมู่บ้านยากจน	ร้อยละ
สาละวัน	724	183	25.27
จำปาสัก	916	275	30.02
อัตตะปือ	210	121	57.61
เซกอง	273	203	74.35
รวมแขวงในภาคใต้	2,123	782	36.83

ที่มา : แผนกแผนการการร่วมมือ กระทรวงการคลัง, 2548

เฉพาะที่แขวงสาละวัน ซึ่งมีจำนวนหมู่บ้าน 724 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้านยากจน 183 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 25.3 โดยหมู่บ้านยากจนในแขวงสาละวัน ส่วนใหญ่อยู่ในเขตที่ราบสูงและภูเขาสูง เช่น ที่เมืองตะโอย เมืองคุ่มลาน และเมืองสะมวย เช่นเดียวกับพื้นที่ในภาคเหนือของประเทศที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาสูง ประชากรที่อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศก็มีความยากจนสูงเช่นกัน

แผนที่แสดงพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาความยากจนในระดับต่าง ๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ที่มา : National Statics Center/SPC Lao PDR, March. 2001

จากข้อจำกัดของรัฐบาลที่ไม่สามารถดูแลประชาชนแต่ละชนเผ่าได้ทั่วถึง ทำให้มีองค์กรเอกชนที่ได้รับเงินสนับสนุนจากต่างประเทศ กระจายตัวเพื่อเข้าไปทำงานในการพัฒนาชนเผ่าต่าง ๆ เหล่านี้อย่างมากมายหลายองค์กร เช่น CAA (Community Aid Abroad), CUSO (Canadian Volunteer Organization), Consortium, DFB (Damien Foundation Belgium), IFRC (International Federation of Red Cross & Red Crescent Societies), MAG (Mines Advisory Group), NCA (Norwegian Church Aid), NRC (Netherlands Red Cross), QSL (Quaker Service in Laos), SCF UK (Save the Children Fund UK), VFI (Village Focus International), WC (World Concern), WV (World Vision) โดยจุดประสงค์ที่มุ่งที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตในด้านต่าง ๆ ของประชากรในชนเผ่า

องค์กร Village Focus International (VFI) เป็นหนึ่งในองค์กรภาคเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (1) ด้านการศึกษา ส่งเสริมให้ประชาชนอ่านออกเขียนได้ ลดอัตราการไม่รู้หนังสือให้น้อยลง ส่งเสริมความรู้และแก้ไขความเชื่อที่ผิด (2) ด้านสุขอนามัยและโภชนาการ การดูแลสุขภาพ การคุมกำเนิด การฉีดวัคซีน (3) ด้านการเกษตร ส่งเสริมเกษตรแนวธรรมชาติ ให้อุปกรณ์การเกษตรและพันธุ์พืช (4) ด้านสังคม ส่งเสริมมิติหญิง-ชาย ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน สนับสนุนการมีส่วนร่วมในงานพัฒนาชุมชน (5) ด้านวัฒนธรรม ส่งเสริมการเก็บรักษาวัฒนธรรมพื้นเมืองและประวัติของชุมชน (6) ด้านสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้มีแหล่งน้ำเพียงพอสำหรับการเกษตร นอกจากนั้นยังสนับสนุนการต่อต้านการค้าผู้หญิงและเด็ก ส่งเสริมสิทธิเด็ก สิทธิที่ทำกิน เป็นต้น

พื้นที่ทำงานขององค์กร Village Focus International (VFI) ในภาคใต้ครอบคลุม 4 เมืองในแขวงสาละวัน ได้แก่ เมืองสาละวัน เมืองเสงาม เมืองตะโอย และเมืองสะมวย ภาคเหนือ 2 เมืองในแขวงบ่อแก้ว ได้แก่ เมืองผาคูตม และเมืองบ่อแก้ว และอีก 2 เมือง ในนครเวียงจันทน์ ได้แก่ เมืองจันทะบุลี และเมืองสีโคดตะบอง

ปี พ.ศ.2543 ซึ่งเป็นปีที่องค์กร Village Focus International (VFI) เริ่มทำงานในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น ทางองค์กร Village Focus International (VFI) ได้รับความร่วมมือจากภาครัฐและชุมชนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้ดูแลโดยตรงในระดับศูนย์กลาง ได้จัดทำกรประเมินโครงการตามสัญญาที่ทำไว้กับรัฐบาล ในการประเมินแต่ละครั้ง จะใช้วิธีการสัมภาษณ์หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์ชาวบ้านในพื้นที่ที่เป็นเป้าหมายของโครงการ โดยใช้คำถามรวม เช่น ก่อนมีโครงการความช่วยเหลือจากองค์กร Village Focus International (VFI) ชาวบ้านมีความเป็นอยู่ในเรื่องต่าง ๆ อย่างไร และหลังจากที่มีโครงการเข้ามาพัฒนาแล้วชาวบ้านมีความเป็นอยู่ในเรื่องต่าง ๆ ดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร

จากรายงานการประเมินผลดังกล่าว ที่นำเสนอออกมาเป็นภาพรวม ทำให้ไม่สามารถทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำงานแต่ละด้านอย่างชัดเจน จึงมีความยากลำบากในการปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาบทบาทขององค์กร Village Focus International (VFI) ในการแก้ไขปัญหาความยากจน เพื่อนำผลการศึกษาไปปรับปรุงแนวทางการทำงานในอนาคต และอาจรวมไปถึงองค์กรพัฒนาเอกชนอื่น ๆ ที่ทำงานในพื้นที่เดียวกันด้วย

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาความยากจนในด้านต่าง ๆ ของชนเผ่า แขวงสาละวัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อศึกษาบทบาทขององค์กร Village Focus International (VFI) ในฐานะองค์กรพัฒนาเอกชนต่อการแก้ไขปัญหาความยากจนของชนเผ่า แขวงสาละวัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. เพื่อหาแนวทางปรับปรุงบทบาทขององค์กร Village Focus International (VFI) ในการแก้ไขปัญหาความยากจนของชนเผ่าในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้ได้ผลมากยิ่งขึ้น

1.3 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ความยากจน หมายถึง การดำรงชีวิตที่ต่ำกว่ามาตรฐาน อันได้แก่ ขาดปัจจัยขั้นพื้นฐาน ในเรื่องอาหาร ที่อยู่อาศัย สุขอนามัย การศึกษา และอาชีพ

องค์กรพัฒนาเอกชน หมายถึง องค์กรที่ช่วยเหลือสังคมโดยไม่หวังผลกำไร หรือสร้างชื่อเสียงเพื่อประโยชน์ส่วนตน และเป็นองค์กรที่ให้การช่วยเหลือสังคม โดยไม่มีเงื่อนไขข้อกำหนดที่เป็นสิ่งเรียกร้องค่าตอบแทนจากกลุ่มเป้าหมาย

บทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชน หมายถึง บทบาทในการแก้ไขปัญหาความยากจนของชนเผ่าในมิติหลายด้าน ได้แก่ ด้านสุขอนามัย/สุขภาพ ด้านการศึกษา/ความรู้ ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการเกษตร/อาชีพ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่การวิจัยใน 4 เมือง ของแขวงสาละวัน ได้แก่ เมืองสาละวัน เมืองเลางาม เมืองตะโอย และเมืองสะม้วย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่องค์กร Village Focus International (VFI) ทำงานอยู่กับชนเผ่า 7 ชนเผ่า ดังต่อไปนี้

เผ่ากะตาง เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านคอนขาว เมืองสาละวัน

เผ่าละเวน เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านคงดองน้อย เมืองเลางาม

เผ่าส่วย เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านสันคง เมืองเลางาม

เผ่าลาว เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านหนองเลาเทิง เมืองเลางาม

เผ่าตะโอย เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านปะจูดอน บ้านปะงานสิง บ้านกะเคน บ้านปะแตม บ้านพ้อดง บ้านสะแหง และบ้านพ้อเบย เมืองตะโอย

เผ่าปะโ๊ะ เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านปาจูเงิน บ้านโจ๊ะได้ บ้านโจ๊ะไฮ และบ้านเตาตรงแดง เมืองตะโอย และหมู่บ้านอาแดงกูดาย บ้านปีไฮ และบ้านอววย เมืองสะม้วย

เผ่ากันโด เก็บข้อมูลที่หมู่บ้านหินเบ บ้านหินเซ บ้านอาจึงคิแล และบ้านละวาใต้ เมืองสะม้วย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงปัญหาความยากจนในด้านต่าง ๆ ของชนเผ่า แขวงสาละวัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. ทราบถึงบทบาทขององค์กร Village Focus International (VFI) ในฐานะองค์กรพัฒนาเอกชนต่อการแก้ไขปัญหาความยากจนของชนเผ่า แขวงสาละวัน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3. ทราบแนวทางในการปรับปรุงบทบาทและพัฒนาการดำเนินงานองค์กร Village Focus International (VFI) ในการแก้ไขปัญหาความยากจนของชนเผ่า แขวงสาละวัน และพื้นที่งานในเขตอื่นในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต่อไป